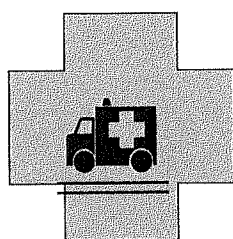

Ziekis -

meddarbinieks Čečenijā.

Satura rādītājs:

I cēliens	1
II cēliens	4
III cēliens	8

Izdevniecība – datorraksts.

Pateicos visiem, kas bija ar mani kopā šajos grūtajos rakstīšanas brīžos, t.i., sev.

Zieķis – meddarbinieks Čečenijā.

Luga – traģēdija
3 cēlienos

Darbojošās personas:

Somi:

Zieķis Margerts - medarbinieks

Alfons Noviks - viņa asistents

Olga Galivjanova - atbildīgā par nometnes teltīm un kariatēm

Joske Moļers - kapracis un zārcinieks

Norvilis

Ilgonis

Zalvis

Laima

Lola

} somu sapieri un reizē arī karavīri

Čečeni:

Agdams Hamurkla - karavadonis

Kims Dhirmala - kaujinieks – sapieris

Aldruks Mik - meddarbinieks

Un...

Alfrēds Greicholcs – vācu klaidonis

I cēliens

Kara frontes līnija. Visapkārt lido lodes. Skan muskešu šāvieni. Krīt lielgabalu lodes kā melnas sniegpārslas. Visiem draud dzīvības briesmas, izņemot meddarbiniekus, jo tiem ir dota ložu neaizskaramība. Visi mitinās kariatē ar pelēku krustu uz sāna, tādējādi var atpazīt, kur meddarbinieki, kur kas. Somu mediķi mierīgi preperē tikko sasprāgušu sapieri, kam vārdā Norvilis.

Zieķis :- Nu, kā tad jūties, cēlais karavīr,
Savas dzimtenes sapierīt?

Norvilis :- Oh!, ai!, eh!, ā!,
Labāk, vecīt, nerunā.
Slikti man ap dūšu, dievi,
Aizraus tūlīt velns uz elli.

Zieķis :- Ak, nerunā jel tā,
Gan jau viss būs kārtībā!

Norvilis :- Jūtu, pēdējā stundiņa situsi man,
Nāksies iet man uz elli gan.
Sirds un apziņa nav tīra,
Mana sieva paliks bez vīra.
Apsoli man, dārgais draugs,
Kaut arī tev mutē smelsies raugs,
Tu manu atraitni sievu uzmeklēsi
Un pēcāk viņu aprūpēsi.

Zieķis :- Jel apsolu tev, mans cietušais draugs,
Ka, kaut man mutē smelsies raugs,
Es tavu atraitni sievu izmeklēšu
Un pēcāk viņu apprecēšu...

Norvilis ar jautājuma zīmi sejā mirst. Zieķis, noskumis par zaudēto pacientu, izskrien ārā no medkarietes. Atskrien Joske Moļers un verās apkārt.

Joske :- Jūtu, te kāds miris ir,
Jāaprok, citādi nelabi smird.

Alfons:- Ko vēlies, līķu nozūmētāj, Joske?
Man pagrabā stāv šņaba kaste.

Joske:- Līķa smaka pagaidīs,
Šņaba glāze man uzsmaidīs.
Ak, ielej, Noviku Alfon!

Abi ierauj pa nenosakāma daudzuma glāzītēm, kad kariatē ienāk Olga Galivjanova ar dokumentu mapi rokā.

Olga :- Tā, vīriešu kārtas cilvēki,
Ko dzerat un neuzkožat gurķīti?
Manos dokumentos rakstīts tā,
Kā šādi dzert nedrīkst vispābā.
Dievu priekšā lemts būs vemt,
Kamēr visa dvēsle kremt.

Alfons
un Joske :- Ak, jā, Olga varenā,
Šāda dzeršana ved neprātā!
Tūlīt iesim sakurināt pirti,
Iedzersim tur labāk spirtu.

Olga :- Einat vien, jūs velna kalpi,
Abi pilni tā kā lopi.
Sakurinat somu pirti,
Paņemiet man arī spirtu!
Piecas minūtes būs jāpagaida
Un pirtī sēdēšu puskaila.

Visi trīs virzās uz kariatē izeju. Ejot ārā pa durvīm, apmainās ar Zieķi. Ienācis kariatē, Zieķis redz, ka visur izmētāti tupferi, izrullēti marles ruļļi un vate.

Zieķis :- Ak, šo bardaku un pritonu,
Būs jānolamā Alfonu.

Kariatē ienāk Alfrēds Greicholcs noskrandušās, netīrās drēbēs.

Zieķis :- Ko vēlies tu, pretīgā vācu pakaļa,
Tu klaidonis un zivju asaka?
Vai zagt un spiegot nācis?
Vai arī kādu ziņu nesis?

Alfrēds :- Ziņu gan, mans dārgais draugs,
Jel nerej uz mani kā suns!
Čečeni jums uzbrukt sāk,
Pāri Hohmas kalnu viņi nāk.

Zieķis :- Ak, tu neraža un posts,
Nojauks mums visu nometni tie nost.

Galvu saķēris noiet.

Starpbrīdis

II cēliens

Somu nometne tiek ielenkta. No trim debespusēm nāk čečeni.

Agdams :- Pšiširib, saņemsim šos ciet, ka zeme rīb!

Kims :- Šalom, kniebšu tos no attāluma nost.

Aldruks :- Es jūs ar šķērēm un visādām smērēm
Sargāšu, lai lieta nenonāk līdz bērēm.

Visi trīs tipa uzbrūk. Agdams Hamurkla iet pa priekšu. Pa to laiku somu sapieri
atmīnē mīnu zonu un šīs mīnas saliek čečenieiem ceļā.

Zalvis :- Savāksim šo munīciju maisā
Un uzlaidīsim čečeniešus gaisā.

Lola :- Tie kašķainie žīdi?
Ātrāk viņus gaisā rīdi!

Laima :- Jā, jā! Uzlaid, uzlaid!
Tā, lai viņi kunkst un vaid!

Lola :- Nav ko ilgi gvelzt,
Vajag žīdus gaisā belzt.

Ilgonis :- Ai, nu, ko jūs tik ļauni?
Nu, kā veci, tizli auni.

Laima :- Ilgonīt, pats tu auns.
Man par tevi metas kauns.

Laima izvelk no ķešas granātu un aizmet to Ilgonim aiz biksēm.

Ilgonis :- Ai, nu, Laima kamdēļ tā?
Bij` tev bomba kabatā,

Tagad manā bikšstarā.
Un pienāk man diena pēdējā...

Granāta sprāgst. Ilgonis vairs nekur nav manāms.

Zalvis :- Stulbā Laima, skaties apkārt,
Ka tik neiekāp tu mīnā,
Ka tik labsajūtā baisā
Pati neuzej tu gaisā.

Laima uzkāpj kājinieku mīnai, uziet gaisā. Zalvis ar Lolu iet tālāk.

Lola :- Zalvi, te ir tāda baisa vieta,
Skaties, neuzduries uz mieta.

Zalvis :- Ai, ko tu, Lola, teic?
Visi mani par labāko mežzini sveic...ai...

Lola :- Kur tu pazudi, mans draugs, tā,
Neredzu tevi nekur nekā.
Varbūt šai bedrē dziļajā?
Lecu tev pakal, bez tevis man nav nekā...ai...

Visi somu sapieri miruši. Čečeni turpina uzbrukumu. Pienākuši jau pie medkarietes ar pelēko krustu virsū.

Agdams :- Lai durvis lūzt, kad eju iekšā!
Gribu naidnieku sev redzēt priekšā.

Kims :- Redzu vienu, kustēt sāk,
Ārā viņš no pirts jau nāk.
Nomērķēju precīzi.
No kājām šis nost
Un mēs priecīgi.

Trāpa Joskem Moļeram. Viņš mirst.

Aldruks :- Ak, ārsta pienākums mani sauc,
Katrs cietušais karā man draugs.

Skrien pie Joskes Moļera.

- Agdams :- Nu, nē, tu cūkas mēsls,
Nodevējs tu un puvis krēsls.
Traucu nazi ribās tev,
Lai nav pārmetumu sev.
Tagad varu dūdā iet,
Naidinieku saņemt ciet.
- Zieķis :- Kurš te manā būdā lien?
Nuka ātri projām brien!
Kraušu tev ar slapju airi,
Ko tu vāverdupsī smaidi?
- Agdams :- Tu domā pats te varenais,
Kas, cik man dzīvot, lems?
- Zieķis:- Ņemu virtuves dakšiņu
Un abas scis tev izbakstu,
Lai tu ceļu projām nerastu...
Pāris reizes ar kāju uzšauju,
Lai tu pie sāpēm pierastu.
- Agdams :- Ak, kungs, jel esi žēlīgs...
- Zieķis :- Kamdēļ? Tu biji īpaši zemīgs.
- Agdams :- Apžēlo čečenu dvēseli manu.
- Zieķis :- Še, narauju tev vienu debesszvanu.
Gribu redzēt kā tu mokies,
Kā tu tā kā čūska lokies!
- Agdams :- Labāk ar musketi nošauj mani,
Gan tev gan man būs labi.
- Zieķis :- Es, kā dakteris nevaru tā.
Taisīšu ar aso skalpeli
Tev hari – kiri, lūk tā!

Agdams :- Tad, redz, kādas riebekības man iekšā.
Man ir jāmirst, patiešām.

Agdams mirst.

Kims :- Psarab! Mans kungs, besī ārā,
Atriebšu viņu jūsu vārdā!

No pirts pēkšņi iznāk Alfons Noviks.

Alfons :- Ak, mans elks, jel sargaties,
Jūs nošaut grib, prom metaties.
Jau lode lido, es to redzu,
Ar savu grēcīgo ķermeni to sedzu.

Lode trāpa Alfonam. Viņš mirst.

Zieķis :- Nē! Tu čečenu ola,
Daudzi tev pa muti sola.
Es turpretim ar ūdenspumpi
Atraidīšu tavu dumpi.

Sviež ar ūdenspumpi. Trāpa. Kim mirst.

Zieķis :- Nu jau naidinieks ir veikts,
Bet kur ir Olga, kas teiks?

Aiziet meklēt Olgu.

Starpbrīdis

III cēliens

Zieķis staigā pa visu nometni līdz beidzot ieiet pirtī, kur sēž Olga ar Alfrēdu Greicholcu. Abi dzer vācu šņabi.

Alfrēds :- Oh, ja, maine froilen, mans lībe jūs.

Zieķis :- Tu vācu cūka, novāc rokas, ja ne, tūlīt būs...
Teicu, rokas nost no manas Olgas,
Precēšu viņu mēs lasīsim ogas.

Olga :- Margert Zieķi, mīļotais mans!
Aita es esmu, tu mans gans.

Alfrēds :- Kas tu par aitu tu jau cūk',
Ko var tā kā vistu plūkt.

Olga :- Preteklis, tu vācu cūka,
Tavas smirdoņas vien trūka.
Lasies projām kamēr vari,
Izaugs cauri tev dunču zari.

Alfrēds:- Bez tevis, maine froilen, nekur neiešu,
Tā kā esmu vācs, tevi sevim iegūšu.

Zieķis :- Teica Olga, lasies prom!
Nesaprati tu? Pardon...
Dūres sitiens, naža dūriens,
Izkūpēji tā kā pirdiens.

Alfrēds Greicholes mirst.

Olga :- Glābējs mans! Es aita, tu gans.
Ak, cik labi! Lai skan kāzu zvans!
Skūpsti mani tu, cēlais kovboj!

Zieķis :- Sieviete, labāk prom ej.
Nav man spēka tevi mīlēt,

Ej par zīlnieci, sāc zīlēt.
Vēlos pats sev laimi meklēt,
Nevis debesīs, bet peklē.

Olga :- Ja tu tā, tad šē tev inde,
Izdzer to, būšu tava bende.

Zieķis izdzer arī.

Zieķis :- Mirstu. Jūtu laime nāk,
Mani prom uz pekli vilkt sāk.
Paldies tev Olga, nekam nav tolka.
Mirstu es, tā dzīves oga.

Olga :- Bez tevis man nav nekā,
Tu mana mīla vienīgā...
Nemu arbaletu rokā,
Šauju pati sev es galvā!

Zieķis mirst no indes, Olga - no bultās.

Beigas